

ר"ה כיונו ביהוד על זה – שמנהג טוב זה לא יה' בתורת נדר.

אדמו"ר נ"ע הי' מפרט ענין זה בדיבור, מיט די קליינע ווערטערלאך, אבל חפץ שיהי' עדת המתירים בריחוק קצת, כדי שלא ישמעו.

ג. סדר הכריעות כשהייתי בריא⁶:

בתחלה⁷ – כורע אני על ברכי וסומך על צפורני גודלי ידי ורגלי, אח"כ – להשתחוואה – מתקומם מברכי ונשאר עומד רק על צפורני גודלי ידי ורגלי, וכלי נגוע לרצפה במצח. אם אי אפשר להשאר להתקומם מהברכיים ולהשאר לעמוד רק על צפורני גודלי ידי ורגליים בלי לנגוע לרצפה במצח – טוב יותר להשען במצח על האגרוף מאשר לעמוד על הברכיים. בכלל, על-פי קבלה, צריך להיות הפסק בין המצח והרצפה: ע"י הטלית, האגרוף...

ד. בשנת תרנ"א⁸, זכורני שאדמו"ר נ"ע עמד כל ליל יוהכ"פ אצל ארון הקדוש, נשען על ידו, ולא נשמע ממנו כל הגה.

אח"כ במוצאי יוהכ"פ – הי' פארבריינגען עד הבוקר, ומשם הלכו לטבול. באותה התוועדות, אמר אדמו"ר נ"ע מאמר דא"ח⁹ – המשך לד"ה "תקעו" תרנ"א¹⁰.

והי' גם רייד¹¹, ובה פירש הנוסח ד"והכהנים והעם וכו'" ב"סדר עבודה" דיוהכ"פ:

"והכהנים והעם וכו' כשהיו שומעים" – כשהיו (כאשר היו) שומעים, היינו, אם היו שומעים, כיון שלא הכל שמעו. און¹² דער דערהער – איז דא איצט אויך.

"ונופלים על פניהם" – מען¹³ פאלט בא זיך אראפ וואס מ'האט א פנים.

הדיבור בענין זה הי' ע"ד שיחה, היינו, שהמסובים נכנסים לתוך דבריו, משיבים עליהם, ורק די¹⁴ עלטערע האבען געהאט דרך ארץ.

(10) ההמשך – שנדפס בסה"מ תרנ"א בתחלתו (עד ע' נג) – כולל ה' מאמרים. שנים מהם (והנה כ"ז הוא בחי' פני המשפיע, וביאור הענין הנה אמרו רז"ל אמרו לפני מלכיות) – ללא תאריך, וכנראה שא' מהם הוא המאמר שנאמר במוצאי יוהכ"פ.

(11) = שיחה.

(12) = שמיעה זו, במובנה הרוחני – ישנה גם כיום.

(13) = נופלים ברוחם מזה שיש להם "פנים" (שמרגישים מציאותם).

(14) = (החסידים) המבוגרים נהגו בדרך-ארץ (שלא להכנס לתוך דבריו כו').

(1) ראה לעיל ע' קסז. וש"נ.

(2) ראה קהלת ז, טז: "אל תהי צדיק הרבה".

(3) = אין להיות "ש". יתר על המדה (ראה גם לעיל ע' רעט).

(4) ראה גם לעיל ע' שמג.

(5) ראה שו"ע אדה"ז או"ח סתרי"ט סט"ו-טז.

(6) ראה גם רשימות הרב"ש ע' קיב.

(7) ראה גם לעיל ע' קסא.

(8) ראה גם ר"ד מסעודת מוצאי יוהכ"פ תרפ"ט ס"א

(סה"ש תרפ"ט ע' 25).

(9) ראה גם לקמן ריש ע' שנב. וש"נ.